

Demult, în vremuri îndepărtate, trăia un morar care avea trei fii. Simțind că i se apropie sfârșitul, își chemă băieții la căpătâiul patului și le spuse:

– Dragii mei, nu am reușit în viață să agonisesc prea multe. Voi sunteți cea mai de preț comoară pentru mine. Vă las moștenire moara, catârul din curte și motanul care a crescut odată cu voi. Dacă vă înțelegeți și vă ajutați între voi, sigur veți răzbi în viață.

Zicând acestea, morarul închise ochii împăcat.

Fiul cel mare luă moara, celui mijlociu îi dădu catârul, iar celui mic îi reveni motanul. Deși ținea foarte mult la motan, fiul cel mic nu se putu abține să gândească: „Cu ce-mi va fi de folos în viitor un motan? Poate doar să-mi țină de urât și să prindă șoareci, ca și până acum.“

Motanul, care citea gândurile oamenilor și vorbea de asemenea, îl liniști pe fiul cel mic:

– Stăpâne, nu te întrista! Dacă-mi dai cizmele tale cele noi, o pălărie și un săculeț cu șnur, îți voi dovedi că tu ești cel mai în câștig cu moștenirea primită.

Neavând ce pierde, tânărul îi dădu motanului tot ce acesta ceru. Năzdrăvanul motan a plecat în pădure, a întins pe jos sacul desfăcut la gură și s-a ascuns după un copac. După ceva timp, un fazan s-a apropiat și a ciugulit din șnurul sacului. Țuști! Motanul a fost rapid și a tras de șnur, iar fazanul era gata prins.

Foarte mândru de isprava sa, năzdrăvanul motan își puse cizmele și pălăria și plecă țanțoș către palatul regelui. Ceru să fie dus imediat la tron, căci nu voia să stea de vorbă cu altcineva. Făcu o plecăciune adâncă în fața regelui și spuse:

– Înălțimea Ta! Marchizul de Carabas, stăpânul meu, vă trimite acest fazan, în semn de considerație și adânc respect.

– Mulțumește-i stăpânului tău, zise regele măgulit. Motanul se retrase pe deplin încântat că totul decurge conform planului său. În fiecare zi ducea câte un plocon regelui: ba un iepure, ba două-trei potârniche, ba chiar și un pui de căprioară. Deja regele gândea: „Dacă motanul e așa de iscusit și bine crescut, înseamnă că marchizul de Carabas e neam de soi și foarte bogat.“

Peste un timp, motanul auzi zvonul că regele și frumoasa lui fiică vor ieși la plimbare prin ținut. Atât aștepta motanul! Se duse la stăpânul său și-i zise:

– Dragul meu! În scurt timp vei fi cel mai fericit om dacă mă urmezi și nu pui întrebări. Lasă-mă pe mine să vorbesc și n-o să-ți pară rău!

Băiatul cel mic al morarului, uimit din cale-afară, îl însoți pe motan la râu. Acesta îi zise să se scalde și în timp ce băiatul se bălăcea, îi aruncă hainele ponosite în pădure. Tocmai atunci se apropia caleașca regală. Motanul strigă cât îl țineau puterile:

– Ajutor! Stăpânul meu a fost jefuit și aruncat în râu!

Regele îl recunoscuse imediat pe motanul care îi aducea daruri și trimise slujitorii să-l ajute pe marchiz. Aceștia i-au adus tânărului haine regești, apoi băiatul fu invitat să-i însoțească în plimbarea lor.